

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Țurcan Anatolie,

Judecători – Boico Victor, Mardari Dumitru, Ghervas Maria, Filincova Svetlana,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, prin care a fost solicitată casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2018, în cauza penală în privința lui

*Timofeeva Izabela XXXXX, născută la
XXXXX.*

Termenul de judecare:

prima instanță: 07.05.2010 – 27.12.2011

instanța de apel: 17.05.2012 – 24.12.2012

instanța de recurs ordinar: 02.04.2013 – 11.06.2013

instanța de apel: 13.08.2013 – 22.04.2014

instanța de recurs ordinar: 11.08.2014 – 20.01.2015

instanța de apel: 23.02.2015 – 30.10.2015

instanța de recurs ordinar: 12.05.2016 – 22.11.2016

instanța de apel: 13.01.2017 – 22.03.2018

instanța de recurs ordinar: 03.12.2018 – 18.06.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, din 27 decembrie 2011, Timofeeva Izabela a fost achitată de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpată.

Prin aceeași sentință a fost achitat și inculpatul XXXXX, în privința căruia hotărârile judecătorești nu se contestă prin recursul ordinar din examinare.

2. Prima instanță, în sentință a constatat că, prin rechizitoriu Timofeeva Izabela a fost pusă sub învinuire, precum că de comun acord cu

Eduard, numele de familie a cărui nu a fost identificat de către organul de urmărire penală, și alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, de două sau mai multe persoane, în proporții deosebit de mari au organizat un plan infracțional bine determinat din timp, cu împărțirea rolurilor fiecăruia.

Astfel, la XXXXX, compania XXXXX, care deține conturi la XXXXX, a primit un mesaj prin poșta electronică de la bancă, prin care a fost informat că, banca efectuează procedurile stabilite de întreținere a contului și compania trebuie să introducă datele sale pentru a păstra accesul on-line activ. Adresa aceasta a oferit imaginea exactă a web site-ului băncii. Reprezentanții companiei au introdus numele utilizatorului și parola, apoi numărul de identificare. După primirea mesajului de mulțumire sesiunea a fost închisă. La XXXXX, domnul XXXXX a fost întrebat de XXXXX despre controlorul financiar, dacă dumnealui la XXXXX, a autorizat un transfer electronic de bani prin virament din contul care aparține companiei în sumă de 498 755 dolari SUA. Răspunsul a fost negativ și fiind contactat XXXXX, compania a fost anunțată că, un transfer similar în sumă de 402 000 dolari SUA, este pregătit pentru a fi efectuat. Compania a solicitat stoparea celui de al doilea transfer și a primit de la bancă declarația referitor la detaliile primului transfer, care sunt următoarele: Banca care a făcut transferul este XXXXX și banca beneficiară este MOBIASBANCA, Chișinău, contul persoanei beneficiare XXXXX cu numele XXXXX.

În continuare XXXXX, director adjunct al filialei „Flacăra” a B.C. „Moldincombank” S.A. a fost anunțat de către Timofeeva Izabela precum că, anumite persoane, pe care nu a vrut să le numească, au sustras de pe contul unei întreprinderi din SUA sumă de 498 755 dolari SUA și pentru a le lichifia este nevoie de o persoană de încredere pe numele căreia s-ar putea deschide un cont bancar în valută, în una din băncile din Republica Moldova, pentru că pe contul acela să fie transferată suma de bani. În continuare banii urmau a fi scoși din contul deschis anterior și transmiși lui Timofeeva Izabela. Drept rezultat persoana pe numele căreia urma a fi deschis contul bancar trebuia să fie remunerată. Inițial, XXXXX, intuind despre faptul că, banii sustrași ar putea crea probleme a refuzat, însă datorită insistenței lui Timofeeva Izabela, precum și fiind încredințat de ultima că, totul o să fie în ordine și careva probleme nu ar trebui să apară, a acceptat și a propus deschiderea contului bancar pe numele lui XXXXX, care la acel moment avea o situație precară materială și avea nevoie de

surse financiare. Contul nominalizat a fost deschis de către XXXXX, la indicația lui XXXXX.

La XXXXX XXXXX, împreună cu XXXXX și alte persoane necunoscute organului de urmărire penală, s-a prezentat la filiala „Renaștere” a B.C. „MOBIASBANCA” S.A. și au solicitat să ridice toată suma de 498 755 dolari SUA, în numerar.

În conformitate cu prevederile Legii cu privire la prevenirea spălării banilor, Banca a întocmit formular pentru tranzacția respectivă, calificând-o ca suspectă, și a debitat contul lui XXXXX cu suma respectivă, care a fost transferată la un cont intern al Băncii.

Ca rezultat al acțiunilor sale intenționate, prin care a întreprins acțiuni și a acordat mijloace, instrumente de săvârșire a infracțiunii de dobândire pe cale criminală a sumelor de bani transferați, Timofeeva Izabela, a contribuit în calitate de coautor și complice la tentativă de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, de două sau mai multe persoane, în proporții deosebit de mari, care din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care:

Timofeeva Izabela, să fie condamnată în baza art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, la 11 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 4 ani.

3.1. În argumentarea soluției solicitate procurorul a invocat că, prima instanță în hotărârea adoptată doar a redat declarațiile martorilor Pîrcalab C., Șpac Vl., Bărliba Iu. și XXXXX R., fără a le da careva apreciere. Prima instanță nu a ținut cont de faptul că, declarațiile martorilor sunt în dezacord cu cele ale inculpaților. Instanța nu a încercat să excludă careva divergențe care au apărut în declarații, neexplicând și nemotivând de ce a pus la baza sentinței declarațiile inculpaților și nu cele ale părților vătămate, ale martorilor sau alte probe prezentate de acuzare în instanța de judecată. Partea acuzării a prezentat suficiente probe care cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012, apelul declarat de către procuror a fost respins ca nefondat.

4.1. Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că, prima instanță corect a constatat circumstanțele de fapt și de drept, just a apreciat probele prezentate și a pronunțat o sentință legală și întemeiată.

Astfel, instanța de apel a conchis că, partea acuzării nu a prezentat suficiente probe obiective, veridice și concludente ce ar demonstra vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în săvârșirea infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de apel a statuat că, în învinuirea înaintată inculpatei nu este indicat concret rolul acesteia în comiterea pretinselor acțiuni infracționale, fiind descrisă doar procedura transferului sumei de 498 755 dolari SUA, de la XXXXX din SUA în BC „Mobiasbancă” SA din Republica Moldova, fără a fi menționate careva date referitor la ilegalitatea transferului, sau despre indicarea unor persoane, care ar fi inițiat transferul banilor și care ar avea legătură cu inculpații. În consecință instanța de apel a conchis că, probele cercetate la judecarea cauzei nu demonstrează vinovăția inculpatei, iar concluziile primei instanțe cu privire la achitarea ei pe motiv că, fapta nu a fost săvârșită de către inculpată, sunt motivate și corespund circumstanțelor cauzei.

5. Decizia instanței de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către procuror prin care a solicitat casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, argumentând că, instanța de apel nu a dat nici o apreciere probelor prezentate de partea acuzării, limitându-se doar la constatarea că, instanța de fond corect a apreciat aceste probe.

În opinia recurentului, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel și anume: asupra declarațiilor martorului XXXXX. La fel prima instanță nu a făcut nici o referire la sentința de condamnare a lui XXXXX și XXXXX, în baza art. 323 Cod penal, prin care s-a constatat favorizarea infracțiunii săvârșită de care inculpată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 iunie 2013, recursul ordinar declarat de către procuror a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecare cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

6.1. În argumentarea soluției adoptate instanța de recurs a constatat că, potrivit părții descriptive a sentinței, prima instanță doar a reprodus declarațiile inculpaților, a reprezentantului părții vătămate, a martorilor, fără a face referire la careva probe scrise administrate în cauză, nu a apreciat fiecare probă separat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, sub toate aspectele și în mod obiectiv.

La fel, instanța de recurs a conchis că, temeiul de drept pentru achitarea inculpatei invocat în partea descriptivă a sentinței prevăzut art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, care prescrie achitarea

inculpatului în cazul în care nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, contravine soluției indicate în partea dispozitivă a sentinței, deoarece, inculpata a fost achitată pentru că „fapta nu a fost săvârșită de inculpată”.

În consecință instanța de recurs a conchis că, prima instanță nu a judecat cauza în conformitate cu rigorile legale, în acest sens menționând și că instanța de apel la judecarea cauzei contrar prevederilor art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a examinat formal apelul declarat de partea acuzării, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel în special asupra declarațiilor martorilor XXXXX R., Bîrliba Iu., XXXXX V., precum și asupra circumstanțelor constatate prin sentința de condamnare a lui XXXXX R. și XXXXX V., în baza art. 323 Cod penal, utilizând doar fraze cu caracter general, fără aprecierea directă și nemijlocită a probelor.

7. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2014, apelul declarat de procuror a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Timofeeva Izabela a fost condamnată în baza art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 4 ani.

7.1. Motivând soluția emisă instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatei este dovedită pe deplin prin declarațiile martorilor XXXXX R., Bîrliba Iu., Șpac Vl., XXXXX V., reprezentantul părții vătămate Pîrcălab C., precum și prin materialele cauzei cercetate în cadrul ședinței primei instanțe și cea de apel și anume: răspunsul primit de la Ambasada SUA (f.d.11, vol. I); cererea președintelui BC „Mobiasbanca-Groupe Societe Generale” (f.d.15-17, vol. I); materiale parvenite la asistența juridică internațională (f.d.60- 63, vol. III); sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12.03.2010.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, prin care invocând temeiurile de drept pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 15), 16) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

8.1. În motivarea recursului declarat, avocatul a evidențiat că, hotărârea atacată suferă deficiențe sub aspectul motivării, iar motivarea hotărârii contrazice dispozitivul, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția adoptată. Astfel, instanța de apel a transcris selectiv în

decizia adoptată declarațiile lui Timofeeva I., denaturând conținutul acestora. La fel instanța de apel incorect a dat apreciere declarațiilor martorului Bîrliba Iu. și la baza deciziei de condamnare instanța a pus declarațiile martorilor XXXXX R., Șpac V., pe când ultimii nici nu au fost audiați în cadrul ședinței instanței de apel.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2015, a fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, casată total decizia atacată și dispusă rejudecare cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

9.1. În motivarea deciziei, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel în cazul în care a admis apelul procurorului, a casat sentința de achitare și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță considerând că se impune soluția adoptării unei noi hotărâri de condamnare a lui Timofeeva I., nu era în drept să pună la baza hotărârii de condamnare declarațiile acuzatorii a martorilor XXXXX R., Șpac VI., XXXXX V., precum și cele ale reprezentantului părții vătămate Pîrcălab C., fără a dispune audierea acestora pe viu.

Totodată, instanța de recurs a indicat că, din conținutul procesului-verbal al ședinței instanței de apel a rezultat că, demersul înaintat de avocatul Nicoară V., privind audierea reprezentantului părții civile la fel a fost admis, însă, ulterior, instanța de apel a trecut cu vederea acest fapt, ultimul nefiind audiat (f.d.75 vol. III), iar depozitiile acestuia ca și a altor martori sus menționați, au fost puse la baza deciziei de condamnare.

La fel, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel absolut neîntemeiat a respins demersul avocatului Nicoară V. în numele inculpatei Timofeeva I., privind necesitatea audierii martorului Pancescu M., întrucât careva motive în aceste sens instanța de apel nici nu a reținut.

Astfel, instanța de recurs a concluzionat că, instanța de apel nu și-a motivat soluția în partea ce ține de complicitate la tentativa de escrocherie incriminată inculpatei prin promiterea dinainte a favorizării infracțiunii.

10. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2015, apelul declarat de procuror a fost admis, casată sentința și pronunțată o hotărâre prin care:

Timofeeva Izabela a fost condamnată în baza art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 4 ani.

10.1. În argumentarea soluției emise, instanța de apel a constatat fapta incriminată lui Timofeeva Izabela, după care a considerat că vinovăția acesteia se demonstrează prin declarațiile martorilor, probele materiale administrate la dosarul penal pe care instanța de apel le-a expus în decizie și le-a apreciat ca pertinente și concludente care coroborează între ele și necesar a fi admise și care în ansamblu dovedesc integral vinovăția inculpatei.

Instanța de apel a conchis că, prima instanță a dat o soluție greșită nejuducând cauza conform prevederilor legale, deoarece în partea descriptivă a fost indicat că inculpata urmează a fi achitată pe motiv că „*nu s-a constatat existența faptei infracționale*”, iar în partea dispozitivă a fost hotărât a fi achitată pe motiv că „*fapta nu a fost săvârșită de inculpată*”, mai mult, prima instanță nu a apreciat obiectiv și multilateral probele, nu le-a dat o deplină eficiență fapt ce denotă o atitudine părtinitoare.

Instanța de apel a respins poziția apărării și admis ca pertinente, concludente și utile probele procurorului, care coroborează între ele și nu prezintă dubii și care în ansamblu dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei. Cât privește pedeapsa aplicată inculpatei Timofeeva Izabela, instanța de apel a ținut cont de gradul pericolului social al faptelor comise, de prejudiciul adus ordinii de drept privind securitatea bancară, de lezarea dreptului la proprietate a altor persoane, de personalitatea inculpatei, de posibilitatea de a atinge scopul de reeducare a inculpatei, a găsit necesar că este rațională numirea pedepsei cu închisoare.

11. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, prin care invocând ca temeiuri pentru recurs, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 15) 16) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârii atacate cu menținerea sentinței;

- avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatei Timofeeva Izabela, prin care invocând ca temeiuri pentru recurs, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 12), 16) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârii atacate cu menținerea sentinței.

11.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, a susținut că instanța de apel prin aplicarea pedepsei pe un termen de 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 4 ani, a încălcat principiul neagrării situației în propria cale de atac. Mai mult, instanța

de apel în dispozitivul deciziei a indicat participația care cade sub incidența art. 42 alin. (5) Cod penal, iar în motivarea deciziei a făcut referire la participația prevăzută de art. 42 alin. (3) Cod penal, astfel încât, motivarea soluției contravine dispozitivului hotărârii. Totodată, un alt argument invocat de către recurent a fost faptul că, instanța de apel a denaturat conținutul probelor administrate în respectiva cauză penală, pronunțând o hotărâre ilegală, neîntemeiată și nemotivată. Instanța de apel a ignorat decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2015, în care este indicat că, la rejudecarea cauzei instanța de apel la baza hotărârii de condamnare trebuie să pună declarațiile martorilor audiați nemijlocit de instanța de apel, deoarece la solicitarea avocatului de a fi audiat pe viu reprezentantul părții vătămate, instanța de apel a omis acest moment.

11.2. În motivarea recursului declarat, avocatul Rotaru Ilie a menționat că, este de acord cu argumentele aduse de către avocatul Nicoară Vasile și le susține pe deplin. Mai mult, acesta a susținut că, dosarul în privința inculpatei Timofeeva Izabela este o dovadă a faptului că ultima este condamnată la comandă. Totodată, recurentul a solicitat recuzarea judecătorilor Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, deoarece au examinat respectiva cauză penală, dând dovadă de partinitatea în favoarea acuzării și conștient au admis faptul că, inculpata Timofeeva Izabela se află sub acuzare timp de 7 ani.

13. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 noiembrie 2016, a fost respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatei Timofeeva Izabela, și admis recursul ordinar declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2015, în partea condamnării inculpatei Timofeeva Izabela, în cauza penală în privința acesteia, și dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La fel, a fost dispusă eliberarea lui Timofeeva Izabela, din penitenciar în caz dacă nu se deține în baza unei alte hotărâri de condamnare sau de reprimare.

13.1. În motivarea soluției emise, instanța de recurs, cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatei Timofeeva Izabela, a constatat că dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 30 octombrie 2015, în prezența participanților la proces, inclusiv a avocatului Nicoară Vasile cât și a

inculpatei Timofeeva Izabela, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată, aceștia fiind înștiințați despre data pronunțării deciziei motivate (vol. VI, f.d. 39-40). Tot din procesul-verbal al ședinței instanței de apel a rezultat că, decizia motivată a fost pronunțată la 17 noiembrie 2015, decizia fiind publicată pe pagina web a Curții de Apel Chișinău în aceeași zi.

Avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatei Timofeeva Izabela, a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel la 08 iulie 2016.

Reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, instanța de recurs a stabilit că termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar sa epuizat la 18 decembrie 2015, astfel, avocatul Rotaru Ilie nu a respectat termenul prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei, instanța de recurs a stabilit că, instanța de apel judecând cauza în ordine de apel în fond și în drept nu a ținut cont de mențiunile Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, care prin decizia din 20 ianuarie 2015, care a indicat că, la baza hotărârii de condamnare trebuie să pună declarațiile martorilor audiați nemijlocit de instanța de apel, iar prin faptul că, a fost respins demersul părții apărării privind audierea martorului Pancescu Mihail, instanța de apel a încălcat principiul contradictorialității și egalității armelor în proces, astfel instanța de apel nu s-a expus asupra acestui argument.

La fel instanța de recurs a notat că instanța de apel urma să țină cont și de prevederile art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora la rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea unei pedepse mai aspre sau aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decât numai dacă hotărârea inițială a fost casată în baza recursului declarat de procuror sau în interesul părții vătămate din motivul că, pedeapsa fixată era prea blândă, sau în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă.

Astfel, din decizia contestată a fost atesta că, în urma casării deciziei din 22 aprilie 2014 de către Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție, prin care a fost admis recursul părții apărării, inculpatei i-a fost stabilită o pedeapsă mai aspră, încălcarea enunțată determinând, instanța de recurs să concluzioneze asupra necesității casării deciziei atacate în partea condamnării inculpatei Timofeeva Izabela cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

14. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2018, a fost admis apelul procurorului în

Procuratura Anticorupție, Statnii Roman împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 27 decembrie 2011, casată sentința atacată și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

A fost recunoscută vinovată și sancționată Timofeeva Izabela în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, cu numirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani (opt ani), cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și desfășura activități legate de gestionarea mijloacelor financiare și fixe pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, pentru femei.

Termenul executării pedepsei închisori stabilite lui Timofeeva Izabela urmând a fi calculat din 22 martie 2018, cu includerea în acest termen a perioadei arestului de la 18 noiembrie 2009 până la 01 februarie 2010, și de la 05 august 2014 până la 25 septembrie 2017.

14.1. La 18 aprilie 2018, instanța de apel a emis o încheiere prin care, a dispus corectarea erorii din textul deciziei și anume a datei de naștere a inculpatei Timofeeva Izabela, corect fiind *17 septembrie 1960*, precum și în dispozitivul deciziei fiind corectat termenul executării pedepsei, care urmează a fi calculat corect, *de la 22 martie 2018, cu includerea în termenul executării pedepsei a perioadei arestului preventiv de la 18 noiembrie 2009 până la 29 ianuarie 2010.*

14.2. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, în pofida faptului că inculpata Timofeeva Izabela nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, instanța de apel a conchis că vinovăția acesteia este dovedită pe deplin prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum sunt: declarațiile martorului Șpac Vladimir care au fost depuse în prima instanță, verificate prin citire în instanța de apel, ultimul fiind audiat și în ședința instanței de apel; declarațiile martorului Bîrliba Iurie care au fost depuse în prima instanță, verificate prin citire în instanța de apel, ultimul fiind audiat și în ședința instanței de apel; declarațiile martorului Bătărău Vitalie care au fost depuse în prima instanță, verificate prin citire în instanța de apel, precum și prin probele scrise cum sunt: Plângerea companiei Arthur B. Myr Industries, Inc; Informația B.C. „MOBIASBANCA” S.A. privind transferul bancar; Cererea din 19.01.2009 de deschidere a contului bancar pe numele lui XXXXX Vitalie la B.C. „MOBIASBANCA” S.A; Swift-urile bancare privind transferul sumei de 498755 dolari SUA la contul lui XXXXX Vitalie și declarația companiei XXXXX; Adresarea Ambasadei SUA cu referire la transfer bancar fraudulos a sumei de 498755 dolari SUA către un cetățean

din Moldova; Nota de plată nr. 707701 din 28.01.2009 privind decontarea contului lui XXXXX Vitalie cu suma de 498755 dolari SUA; Extrasele din contul bancar pe numele lui XXXXX Vitalie la B.C. „MOBIASBANCA” S.A; Materialele executate de Federal Bureau of Investigation în baza cererii de asistență juridică internațională; Cererea reprezentantului victimei prin care se confirmă evenimentele de sustragere din ianuarie 2009 de la compania XXXXX; Documentele găsite în cadrul percheziției la biroul de serviciu al învinuitului Radu XXXXX, de la filiala „Flacăra” a BC „Moldincombank”; Procesul verbal de percheziție la domiciliul lui Radu XXXXX în com. Trușeni, mun. Chișinău, unde a fost ridicat un calculator model Sony Waio și Procesul verbal de examinare a obiectului la examinarea calculatorului ce aparține Radu XXXXX; Procesul verbal de percheziție la domiciliul Timofeeva Izabela; Documentele privind deschiderea contului bancar de către XXXXX Vitalie, cererea, fișa cu specimene de semnături pentru autorizarea contului bancar, nota de plată nr. 707701 la contul nr. XXXXX pe numele V. XXXXX, unde au fost transferați 498755 dolari SUA; Sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 12.03.2010 prin care XXXXX Radu și XXXXX Vitalie au fost liberați de răspundere penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 323 alin. (1) Cod penal, cu tragerea la răspundere contravențională – amendă de 50 unități convenționale; Extras din Registrul de Stat al Populației pe numele Timofeeva Izabela; Revendicare privind cazierul judiciar pe numele Timofeeva Izabela.

Instanța de apel audiind participanții la proces, examinând probatorul menționat, a considerat dovedit în afara dubiilor rezonabile faptul că, *Timofeeva Izabela de comun acord cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, de două sau mai multe persoane, în proporții deosebit de mari au organizat un plan infracțional bine determinat din timp, cu împărțirea rolurilor fiecăruia.*

Astfel la XXXXX compania XXXXX., care deține conturi la XXXXX, a primit un mesaj prin poșta electronică de la bancă, prin care a fost informat că, banca efectuează procedurile stabilite de întreținere și compania trebuie să introducă datele sale pentru a păstra accesul on-line activ. Adresa aceasta a oferit imaginea exactă a web site-ului băncii. Reprezentanții companiei au introdus numele utilizatorului și parola, apoi numărul de identificare. După primirea mesajului de mulțumire sesiunea a fost închisă.

La XXXXX domnul XXXXX a fost întrebat de controlorul financiar XXXXX, dacă dumnealui la XXXXX a autorizat un transfer electronic de bani prin

virament din contul care aparține companiei în sumă de 498.755 USD. Răspunsul a fost negativ, și fiind contactat XXXXX, compania a fost anunțată că, un transfer similar în sumă de 402.000 USD este pregătit pentru a fi efectuat. Compania a solicitat stoparea celui de al doilea transfer și a primit de la bancă declarația referitor la detaliile primului transfer, care sunt următoarele: Banca care a făcut transferul este XXXXX și banca beneficiară este MOBIASBANCA Chișinău, contul persoanei beneficiare XXXXX cu numele XXXXX XXXXX.

În continuare XXXXX Radu, director adjunct al filialei "Flacăra" a B.C. "Moldindcombanc" S.A. a fost anunțat de către Timofeeva Izabela precum că, anumite persoane, pe care nu a vrut să le numească, au sustras de pe contul unei întreprinderi din SUA sumă de 498.755 dolari SUA și pentru a le lichedia este nevoie de o persoană de încredere pe numele căreia s-ar putea deschide un cont bancar în valută, în una din băncile din Republica Moldova, pentru ca pe contul acela să fie transferată suma de bani.

În continuare banii urmau a fi scoși din contul deschis anterior și transmiși lui Timofeeva Izabela. Drept rezultat persoana pe numele căreia urma a fi deschis contul bancar trebuia să fie remunerată.

Inițial, XXXXX Radu, intuind despre faptul că, banii sustrași ar putea crea probleme a refuzat, însă datorită insistenței lui Timofeeva Izabela, precum și fiind încredințat de ultima, că totul o să fie în ordine și careva probleme nu ar trebui să apară, a acceptat și a propus deschiderea contului bancar pe numele lui XXXXX Vitalie, care la acel moment avea o situație precară materială și avea nevoie de surse financiare. Contul nominalizat a fost deschis de către XXXXX Vitalie la indicația lui XXXXX Radu.

La 23 ianuarie 2009, XXXXX Vitalie, împreună cu Radu XXXXX și alte persoane necunoscute organului de urmărire penală, s-au prezentat la filiala "Renaștere" a B.C. "MOBIASBANCA" S.A. și a solicitat să ridice toată suma de 498.755 dolari SUA în numerar. În conformitate cu prevederile Legii cu privire la prevenirea spălării banilor Banca a întocmit formular pentru tranzacția respectivă, calificând-o ca suspectă, și a debitat contul lui XXXXX Vitalie cu suma respectivă, care a fost transferată la un cont intern al Băncii.

În urma constatării respectivei fapte, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în comiterea infracțiunii prevăzute la art. art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, a fost dovedită în afara dubiilor rezonabile, iar personalitatea acesteia este susceptibilă de a fi supusă răspunderii și pedepsei penale.

În acest sens instanța de apel a susținut că, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Pornind de la dispoziția componentei de infracțiune de la art. 190 Cod penal, în opinia instanței de apel, infracțiunea de escrocherie constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Latura obiectivă a infracțiunii se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Prin dobândire ilicită a bunurilor se înțelege un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, deținere, posesie a unui bun sau alte valori străine. Înșelăciunea întrunește în sine variate metode, procedee de acțiuni ale făptuitorului: și denaturarea informației despre sine, despre apartenența de firmă, posibilitățile financiare; utilizarea unor documente fictive sau false; ascunderea unor informații, etc. Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc., care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatare cu rea-voință de potențialul escroc la realizarea intenției sale. Aptitudinea unui mijloc sau metode de a induce în eroare depinde și de personalitatea victimei, de gradul ei de instruire și educație, de mediul din care provine, de starea psihică în care se găsea în momentul săvârșirii faptei. Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări. Obiectul infracțiunii de escrocherie are un caracter complex, obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile; obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință în minimul necesar de încredere. Latura subiectivă a infracțiunii deferită spre examinare a fost caracterizată prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificarea faptei este obligatoriu stabilirea scopului special și anume a scopului de cupiditate.

Astfel, în speță, instanța de apel a conchis asupra existenței intenției inculpatei Timofeeva Izabela, inclusiv a scopului de cupiditate, din startul derulării stării de fapt, întrucât aceasta prin înșelăciune și abuz de încredere a efectuat transferul bancar în mod fraudulos, instanța notând că martorul XXXXX Radu a declarat că, anume inculpata Timofeeva Izabela a solicitat deschiderea contului bancar unde a fost transferată suma de aproximativ 500 000 dolari SUA, anume inculpata Timofeeva Izabela a comunicat că, suma transferată urmează să fie ridicată în numerar și că, acesta este un transfer dubios.

Instanța de apel a reținut și faptul că, prin sentință prima instanță a constatat că, XXXXX Radu arată direct la Timofeeva Izabela ca doamna

care s-a adresat la el pentru a identifica o persoană pe numele căruia este necesar să deschidă un cont bancar, pentru a fi transferată o sumă de bani.

Tot, Timofeeva Izabela, i-a comunicat că nu vrea să deschidă contul pe numele ei deoarece este o persoană cunoscută și nu vrea să atragă atenția asupra sa. În acest sens instanța de apel a subliniat că anume acestor declarații prima instanță le-a dat o interpretare greșită, deoarece martorul a arătat concret și direct la Timofeeva Izabela ca persoană care a participat și contribuit nemijlocit la dobândirea ilicită a sumei de bani transferată din SUA pe contul lui XXXXX XXXXX.

Aceste declarații în opinia instanței de apel, nu puteau fi puse la baza unei sentințe de achitare, întrucât evidențiază și demonstrează cert asupra vinovăției lui Timofeeva Izabela.

Martorul XXXXX XXXXX a confirmat faptul că, s-a întâlnit la bancă cu Timofeeva Izabela, și împreună cu XXXXX XXXXX i-au propus să deschidă un cont în bancă în care urma să apară aproximativ suma de 500 mii dolari SUA, banii urmau a fi transferați de peste hotare. Pentru ca să primească acești bani îi oferea suma de 300 dolari SUA. Tot XXXXX XXXXX a declarat că, a deschis cont bancar pe numele lui, și a plecat la bancă să i-a banii însă reprezentanții băncii, în acea zi, cât și ulterior au refuzat să-i elibereze suma de bani, sub pretextul verificării și confirmării transferului și într-un final nu a mai primit banii.

Mai mult ca atât, în ședința instanței de apel, martorul Bîrliba Iurie fiind audiat a menționat că: "confirmă faptul că, Timofeeva Izabela a indicat că banii sunt problematici...".

Martorul Bîrliba Iurie a declarat că, XXXXX i-a zis că, operațiunea transferului de bani este monitorizată de Timofeeva Izabela, însăși el personal de la Timofeeva Izabela a auzit că, banii sunt problematici și că ar fi careva nuanțe la proveniența banilor de peste hotare. Tot Bîrliba Iurie a declarat, că Timofeeva Izabela trebuia să elibereze rechizitele pentru contul bancar, pentru a primi banii, trebuia să influențeze pe cineva referitor la transferul banilor în sumă de 500 mii dolari SUA, și au fost mai multe încercări de a retrage banii de către Timofeeva Izabela.

Martorul XXXXX a confirmat că, persoana care a instigat și contribuit la dobândirea sumei de bani avea un automobil model Volkswagen Juc și numele ei era Timofeeva Izabela, circumstanțe care se confirmă și prin extrasul din Registrul Populației din care se vede că Timofeeva Izabela din anul 2006 deținea în proprietate un automobil model Volkswagen Beete. La fel martorul respectivul martor, fiind audiat în ședința instanței de apel a menționat că: „A avut un interes financiar pe acest caz care consta dintr-un

procent mic pentru a ajuta de a ridica banii de la banca. Referitor la procentul promis, Berliba a zis ca are o cunoștința cu numele Izabela și daca e posibil de a ridica banii de la banca. Când Berliba s-a adresat cu rugămintea cu privire la ridicarea banilor, acesta a spus că de peste hotare, pe numele unei persoane a fost transferată o suma de bani, și că trebuie ridicați banii din cont, și că acea persoana avea numele Izabela. În perioada când a avut loc evenimentele activa la compania Viodimalex SRL ca manager. În momentul în care Berliba i-a spus că există o persoană care nu poate ridica banii de la bancă s-a implicat pentru că i-a promis un procent. Acțiunile lui după ce i-a dat acordul lui Berliba în soluționarea problemei privind ridicare banilor, i-a făcut o întâlnire cu o persoana, în oraș, care trebuia să meargă la banca ca deținătorul contului....”.

De asemenea instanța de apel a subliniat că, la baza sentinței din 12 martie 2010 de condamnare a lui XXXXX Radu și XXXXX Vitalie au fost puse materialele disjungate din cauza penală XXXXX și cauza penală XXXXX, probe administrate și cu referire la Timofeeva Izabela, cauza fiind examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală prin procedura acordului de recunoaștere a vinovăției conform prevederilor art. 505 -509 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a reținut că, acele probe și concluzii nu pot fi puse sub îndoială și vor avea putere probantă și urmează a fi admise și cu referire la inculpata Timofeeva Izabela.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatei și le-a calificat drept o metodă de apărare aleasă de către inculpată în scop de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise și această versiune nu coroborează cu celelalte probe.

Suportul probator examinat de către instanța de apel, i-au determinat concluzia privind existența în acțiunile inculpatei Timofeeva Izabela a semnelor componente de infracțiune prevăzută la art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, după elementele de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, de două sau mai multe persoane, în proporții deosebit de mari, săvârșite în complicitate care din cauze independente de voința făptuitorului, nu și-a produs efectul.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpată, în opinia instanței de apel, nu echivalează cu achitarea sa, de vreme ce acuzarea a administrat suficiente probe care cu certitudine dovedesc că, Timofeeva Izabela se face vinovată de comiterea infracțiunii incriminate, iar nerecunoașterea vinovăției reprezintă este un drept al inculpatei de a nu se auto incrimina, ori persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor

intenționat false, decât în cazurile expres prevăzută de legea procesual penală.

Instanța de apel, având în vedere argumentele apelului declarat de acuzatorul de stat în coraport cu circumstanțele constatate, a susținut că la soluționarea modului și măsurii de pedeapsă, a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale.

Astfel, având în vedere că, instanța de apel a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, instanța a considerat că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința ultimei nu poate fi atins decât prin stabilirea pedepsei în limita prevăzută de sancțiunea art. 190 alin. (5) Cod penal, sub formă de închisoare prin prisma art. 27 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, concluzionând că scopul educativ și preventiv al pedepsei numite inculpatei Timofeeva Izabela în raport cu personalitatea sa și faptele comise, circumstanțele relevante pentru adoptarea unei condamnări obiective și echitabile, poate fi atins doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și desfășura activități legate de gestionarea mijloacelor financiare și fixe pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, pentru femei, nefiind rațională aplicarea altei pedepse.

15. Decizia motivată a instanței de apel, pronunțată la **18 aprilie 2018**, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Nicoară Vasile, la **02 mai 2018**, prin care indicând în calitate de temeiuri pentru recurs, prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 15), 16)** Cod de procedură penală, a solicitat admiterea recursului, constatarea încălcării drepturilor fundamentale garantate de CEDO, casarea deciziei atacate și menținerea sentinței de achitare.

15.1. În motivarea recursului, avocatul a menționat că:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii - art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală;

- instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în această cauză art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală;

- instanța de apel a invocat declarațiile unor martori care nu au fost audiați în ședința de judecată (încălcând principiul nemijlocirii în procesul penal), declarații care nici nu au fost date citirii. Aceeași instanță a pus la baza soluției unele „materiale din dosar”, care nu au fost citite în ședința de judecată, părții apărării fiindu-i încălcat dreptul de a comenta elementele de fapt ale cauzei în sensul jurisprudenței CtEDO. În consecință, Timofeeva Izabela a fost condamnată pentru că „...este evidentă și clară intenția inculpatei ... inclusiv scopul de cupiditate, din startul derulării stării de fapt, or, aceasta prin înșelăciune și abuz de încredere a efectuat transferul bancar în mod fraudulos” faptă în raport cu care nu a fost acuzată;

- fapta pretinsă a fi criminală și constatată în decizia instanței de apel, transcrisă din rechizitoriu este de altă natură, important de reținut fiind că, procurorul nu a acuzat-o pe Timofeeva Izabela că ea „prin înșelăciune și abuz de încredere a efectuat transferul bancar în mod fraudulos”, faptă care nu ar fi fost și nici nu putea fi încadrată în baza art. 42 alin. (5), art. 190 alin. (5) Cod penal. De la sine, această situație denotă că dispozitivul deciziei contestate contravine părții descriptive;

- în raport cu constatările instanței de apel rezultă că, infracțiunea pusă în sarcina inculpatei a fost comisă prin participație penală. Descrierea participației, denotă că aceasta cade sub incidența art. 42 alin. (3) Cod penal, datorită elementului învinuirii potrivit căruia Timofeeva Izabela în comun cu două sau mai multe persoane au organizat un plan bine determinat, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune. Dacă „*planul bine determinat*” a fost organizat, după ce banii au fost retrași din contul părții vătămate, atunci, Timofeeva Izabela și celelalte „*două sau mai multe persoane*” nu pot fi trași la răspundere penală în baza art. 190 alin. (5) Cod penal. Odată ce persoana a fost condamnată în baza acestei norme penale presupune că „*planul*” a fost organizat până la retragerea banilor din cont. Respectiv, această situație cade sub incidența art. 42 alin. (3) Cod penal. Contrar celor enunțate, în dispozitivul deciziei a fost indicată participația penală ce cade sub incidența art. 42 alin. (5) Cod penal. Prin urmare, motivarea soluției contrazice în mod clar dispozitivului hotărârii și în atare situație, se atestă o eroare gravă de drept care are la bază încălcarea prevederilor art. 113 Cod penal, deoarece nu poate fi neglijat faptul că latura obiectivă a participației care cade sub incidența art.

42 alin. (3) Cod penal, diferă esențial de latura obiectivă a participației care cade sub incidența art. 42 alin. (5) Cod penal. Astfel, încălcarea prevederilor art. 113 Cod penal nu reprezintă o simplă eroare de drept, ea purtând un caracter grav, întrucât încălcarea prevederilor legale privind calificarea infracțiunii a afectat grav dreptul la apărare, și a făcut ca procedurile în privința condamnatei să fie inechitabile. Prin urmare, a pus în evidență că în cauza Block c. Ungariei, Curtea Europeană a menționat *„dreptul acuzatului de a fi informat despre cauza și natura acușării ce i se aduce”*;

- Timofeeva Izabela a fost acuzată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal coroborat art. 42 alin. (5) Cod penal, la etapa în care în cauza penală erau acuzate și alte persoane de comiterea aceleiași fapte, inclusiv XXXXX Radu și XXXXX Vitalie. Respectiv, la etapa incipientă a procesului penal putea să existe, din punct de vedere a legii penale, calificarea infracțiunii prin *„participație complexă”*. Ulterior, toate persoanele acuzate în baza art. 190 Cod penal, cu excepția inculpatei Timofeeva Izabela, au obținut recalificarea încadrării juridice, din art. 190 alin. (5) Cod penal, în art. 323 alin. (1) Cod penal. În context, a pus în evidență în fața instanței de apel și a insistat în continuare că în sensul art. 45 Cod penal, infracțiunea nu poate fi consumată iar tentativa nu poate fi realizată de o singură persoană, care ar fi acționat în calitate de complice, fără participația autorului/lor. Altfel fiind spus, o persoană nu poate fi acuzată și condamnată în baza art. 42 alin. (5), art. 190 alin. (5) Cod penal atâta timp cât lipsește autorul/rii infracțiunii sau dacă aceștia nu au fost identificați;

- instanța de apel a admis erori grave de fapt, care au afectat soluția adoptată - art. 427 alin. (1) pct. 6) cod de procedură penală. Acesta temei a fost invocat reieșind din prevederile art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, potrivit cărora eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Instanța de apel a indicat în sentință, ca fiind stabilite, următoarele elemente factive: *„...Timofeeva Izabela de comun acord cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, de două sau mai multe persoane, în proporții deosebit de mari a organizat un plan infracțional bine determinat din timp, cu împărțirea rolurilor fiecăruia...”*. În acest sens recurentul a menționat că în dosar nu există nici o probă, care i-ar fi permis instanței de judecată să constate prezența acestor elemente factive. Instanța de apel a transcris din rechizitoriu unele *„probe”*, fără a indica care din ele confirmă prezența

elementelor faptice descrise. În așa mod, instanța de apel a denaturat conținutul acestor probe. Elementele faptice enunțate și-au găsit reflectarea în decizie doar datorită transcrierii lor din conținutul rechizitoriului. Aceste elemente nu reprezintă altceva decât niște presupuneri, cum ar fi: *„Timofeeva Izabela de comun acord cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală”*, respectiv, este de neînțeles cum putea instanța de judecată să stabilească prezența *„acordului comun”* între *„două sau mai multe persoane”*, în situația în care nu s-a stabilit cercul făptuitorilor și nici esența acordului comun, rolul fiecăruia din făptuitor;

- după ce a fost descrisă fraza generală, supusă analizei anterior, instanța de apel a transcris în decizie următoarele: *„...XXXXX Radu, director adjunct al filialei „Flacăra” a BC „Moldincombank”, a fost anunțat de către Timofeeva Izabela, precum că, anumite persoane, pe care nu a vrut să le numească, au sustras de pe contul unei întreprinderi din SUA suma de 498 755 dolari SUA și pentru a le lichefia este nevoie de o persoană”*. Aceste elemente faptice au fost reținute în decizie fără, ca cel puțin, să fie audiat XXXXX Radu. Respectiv, indicând în decizia că vinovăția persoanei este dovedită prin materialele dosarului, instanța de apel nu a făcut altceva decât să denatureze esența probelor din dosar;

- decizia instanței de apel este una ilegală, neîntemeiată și nemotivată. Prin derogare de la prevederile art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel nu conține motivele pentru care instanța a respins declarațiile date de martori în ședința de judecată și le-a acceptat pe cele date la urmărirea penală. Aceași instanță, limitându-se la fraze de ordin general - clișee, potrivit cărora: *„nerecunoașterea vinovăției de către inculpați nu echivalează cu achitarea lor”*, nu a adus nici un motiv care ar justifica respingerea declarațiilor inculpatei Timofeeva Izabela. Instanța de apel a promovat un mod specific (ilegal) de soluționare a cauzei, a pus la baza deciziei declarațiile unor martori pe care nu i-a audiat nemijlocit;

- potrivit faptei criminale constatate de instanța de apel, Timofeeva, în comun cu alte persoane ar fi *„organizat un plan infracțional bine determinat din timp”*. Prin urmare, în raport cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, pentru ca inculpata să se poată apăra și pentru ca sentința să fie legală și întemeiată, organul de urmărire penală și instanța de judecată aveau obligația să indice cel puțin cu aproximație locul și timpul organizării planului infracțional, esența acestui plan, întrucât până în prezent, este imposibil de a înțelege ce plan infracțional s-a avut sau se are în vedere, cel care a fost pus în aplicare spontan de Șpac V.; Pancescu

M.; XXXXX R.; XXXXX V., fără coordonare cu Timofeeva Izabela sau un oarecare alt plan;

- prezența laturii obiective și subiective a participației penale, prevăzută la art. 42 alin. (3) Cod penal, în conformitate cu art. 95; 96 Cod de procedură penală, urma a fi dovedită;

- probele administrate la dosar nu demonstrează participarea condamnatului la comiterea infracțiunii. Aparențele denotă că instanța de apel a tras concluzia privind vinovăția condamnatului în baza declarațiilor martorului XXXXX R. pe care nici nu l-a audiat. Această persoană nu poate fi considerată una credibilă dat fiindcă a avut interesul personal, legat de evitarea unei răspunderi penale mai grave. Este evident, că până la disjungerea cauzei în privința lui XXXXX R., această persoană era învinuit de comiterea unei infracțiuni identice cu cea pusă la baza deciziei de condamnare a lui Timofeeva Izabela. Prin urmare, datorită faptului că a adus o versiune, care nu coroborează cu restul probelor din dosar, XXXXX R. a obținut încetarea procesului penal;

- norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție - art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală. La rejudecarea cauzei, instanța de apel nu a ținut cont de constatările expuse în deciziile anterioare ale Curții Supreme de Justiție. Reiterează că, instanța de recurs a pus în evidență că: „... instanța de apel nu și-a motivat soluția în partea ce ține de complicitate la tentativă de escrocherie incriminată inculpaților prin promiterea dinainte a favorizării infracțiunii. Ori, potrivit art. 96 Cod de procedură penală, instanța de apel urma să constate în ce constă participația, care a fost contribuția fiecărui inculpat la comiterea infracțiunii, altfel spus, în ce constă această favorizare, care sunt infractorii favorizați”;

- în speță, Timofeeva Izabela a fost condamnată în baza declarațiilor martorilor din prima instanță, care nu au fost audiați nemijlocit de instanța de apel. Astfel, modul de aplicare a prevederilor art. 414; 417 și 101 Cod de procedură penală, de către instanța de apel, contravine în mod evident modului de aplicare a aceluiași norme, impuse de Curtea Supremă de Justiție prin decizia nr. lra-65/10 din 16.02.2010 și alte decizii cum ar fi nr. lra-743/08 din 01.07.2008; nr. lra-265 din 02.03.2010;

- instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în această cauză - art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală.

- toate viciile enunțate urmează a fi interpretate prin prisma constatărilor cu valoare de principiu, expuse în Hotărârea CEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan c. României, astfel încât erorile admise trebuie să fie puse în sarcina părții acuzării, în așa mod, sa solicitat casarea deciziei instanței de apel cu menținerea în vigoare a soluției pronunțată de prima instanță. Concomitent, în temeiul art. 29 alin. (4) Cod de procedură penală sa solicitat constatarea încălcării drepturilor fundamentale garantate de CEDO.

16. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Suvac N., prin care a optat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, deoarece nu îndeplinește cerințele de formă și conținut.

17. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din cuprinsul recursului ordinar se reține că autorul acestuia invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6), 8), 15), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în această cauză; norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Verificând legalitatea hotărârii atacate prin prisma temeiurilor invocate de recurent, Colegiul penal lărgit, în urma cercetării materialelor cauzei reține că nici unul dintre aceste temeiuri nu sunt incidente speței.

Referitor la temeiul de recurs, prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal constată că, temeiul menționat nu și-a găsit confirmare, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414, 415 alin. (2¹), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de drept.

Colegiul constată că temeiul dat la care sa referit autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele expuse în apel.

La fel instanța de recurs ordinar notează faptul că instanța de apel, la rejudecarea cauzei a ținut cont de prevederile art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora la rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea unei pedepse mai aspre sau aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decât numai dacă hotărârea inițială a fost casată în baza recursului declarat de procuror sau în interesul părții vătămate din motivul că, pedeapsa fixată era prea blândă, sau în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă.

Astfel, din decizia contestată se atestă că inculpatei Timofeeva Izabela nu i sa aplicat o pedeapsă decât prin decizia anterioară a instanței de apel din 30 octombrie 2015, prin urmare fiind respectat principiul neagrării situației condamnatului în propria cale de atac.

Opozant criticilor recurentului cu privire la aprecierea eronată a probelor de către instanța de apel, instanța de recurs consideră oportun de a reitera suplimentar unele constatări esențiale ale instanței de apel care a stabilit cert asupra existenței intenției inculpatei Timofeeva Izabela, inclusiv a scopului de cupiditate, din startul derulării stării de fapt, întrucât aceasta prin înșelăciune și abuz de încredere a efectuat transferul bancar în mod fraudulos, concluzie expus de instanța de apel, ce sa bazat pe depozițiile martorului XXXXX Radu, care a declarat că: „...anume Timofeeva

Izabela a solicitat deschiderea contului bancar unde a fost transferată suma de aproximativ 500 000 dolari SUA, anume inculpata Timofeeva Izabela a comunicat că, suma transferată urmează să fie ridicată în numerar și că, acesta este un transfer dubios...; ...Timofeeva Izabela, i-a comunicat că nu vrea să deschidă contul pe numele ei deoarece este o persoană cunoscută și nu vrea să atragă atenția asupra sa”.

În acest sens, Colegiul apreciază că, instanța de apel corect a statuat că anume acestor declarații prima instanță le-a dat o interpretare greșită, deoarece martorul XXXXX Radu, *deținând funcția de director adjunct al filialei „Flacăra” a B.C. „Moldincombank” S.A., fiind persoana care la 23.01.2009, împreună cu XXXXX Vitalie și alte persoane necunoscute organului de urmărire penală, s-a prezentat la filiala „Renaștere” a B.C. „MOBIASBANCA” S.A. și au solicitat să ridice toată suma de 498 755 dolari SUA, în numerar, a indicat concret și direct la Timofeeva Izabela ca persoană care a participat și contribuit nemijlocit la dobândirea ilicită a sumei de bani transferată din SUA pe contul lui XXXXX Vitalie, întrucât anume Timofeeva Izabela a venit cu anunțul către XXXXX Radu precum că, anumite persoane, pe care nu a vrut să le numească, au sustras de pe contul unei întreprinderi din SUA sumă de 498 755 dolari SUA și pentru a le lichetia este nevoie de o persoană de încredere pe numele căreia s-ar putea deschide un cont bancar în valută, în una din băncile din Republica Moldova, pentru că pe contul acela să fie transferată suma de bani.*

Prin urmare, instanța de apel având deplină legalitate în acțiunea de apreciere a probelor, a conchis că aceste declarații nu puteau fi puse la baza unei sentințe de achitare, întrucât evidențiază și demonstrează cert asupra vinovăției inculpatei Timofeeva Izabela în comiterea infracțiunii incriminate.

Din materialele cauzei, Colegiul a desprins și faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a operat cu faptul că la baza sentinței din XXXXX de condamnare a lui XXXXX Radu și XXXXX Vitalie au fost puse materialele disjungate din cauza penală nr. XXXXX și cauza penală nr. XXXXX, probe administrate și cu referire la Timofeeva Izabela, cauza fiind examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală prin procedura acordului de recunoaștere a vinovăției conform prevederilor art. 505 -509 Cod de procedură penală. Astfel, instanța de apel a reținut că, acele probe și concluzii nu pot fi puse sub îndoială și vor avea putere probantă și urmează a fi admise și cu referire la inculpata Timofeeva Izabela.

La fel, opozant criticilor recurentului, precum că: „*instanța de apel a invocat declarațiile unor martori care nu au fost audiați în ședința de judecată (încălcând principiul nemijlocirii în procesul penal), declarații care nici nu au fost date citirii*”, instanța de recurs a stabilit că în cuprinsul deciziei atacate sunt reflectate depozițiile martorilor audiați nemijlocit în instanța de apel iar potrivit procesului-verbal al ședinței din instanța de apel, au fost cercetare atât toate depozițiile martorilor depuse în speță cât și materialul probant, părțile neobiectând asupra materialului probator cercetat prin solicitarea excluderii unor probe (f.d.88-90 vol. 7).

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel nu a comis erorile de drept invocate de către recurent deoarece eroarea gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Tot la acest capitol, Colegiul penal reieșind din criticile apărătorului invocate în recurs, reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul face o proprie evaluare a materialului probator, considerând că acesta nu confirmă vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța,

concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Ținând cont de cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatei Timofeeva Izabela, nefiind identificată de instanța de recurs ordinar prezența unei erori grave de fapt, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate prin prisma temeiului de casare invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul apreciază că criticile recurentului în această parte sunt neîntemeiate și declarative.

În continuare, Colegiul lărgit reține că, autorul recursului invocă, inclusiv și incidența în prezenta speță, a temeiului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, care este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În argumentarea recursului declarat prin prisma temeiului de recurs nominalizat mai sus, în opinia apărătorului probele examinate în instanța de apel nu demonstrează vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în cele incriminate, urmând ca aceasta să fie achitată, deoarece fapta nu a fost comisă de inculpată.

Analizând circumstanțele și materialele cauzei, în raport cu argumentele expuse de apărătorul inculpatei prin prisma temeiului invocat pentru recurs, Colegiul consideră că, în prezenta speță criticile ultimului sunt nefondate, deoarece instanța de apel justificat a ajuns la concluzia de a casa sentința, pronunțând o hotărâre nouă prin care Timofeeva Izabela a fost recunoscută vinovată și condamnată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, cu constatarea și reținerea stării de fapt, și de drept, în care sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii menționate.

Cu referire la alegațiile recurentului că „latura obiectivă a participației care cade sub incidența art. 42 alin. (3) Cod penal, diferă esențial de latura obiectivă a participației care cade sub incidența art. 42 alin. (5) Cod penal. Astfel, încălcarea prevederilor art. 113 Cod penal nu reprezintă o simplă eroare de drept, ea purtând un caracter grav, întrucât încălcarea prevederilor legale privind calificarea infracțiunii a afectat grav dreptul la apărare, și a făcut ca procedurile în privința condamnatului să fie inechitabile” Colegiul notează că instanța de apel a constatat și reținut fapta strict în corespundere cu actul de învinuire, după care a efectuat descrierea procesului de încadrare juridică a acțiunilor inculpatei Timofeeva Izabela în componența de infracțiune incriminată inculpatei anume prin prisma art. 42 alin. (5) Cod penal, iar eventualele deficiențe comise de instanța de apel la încadrarea juridică a faptei inculpatei expuse în descriptivul deciziei atacate, sunt neîntemeiate și declarative, or, instanța de apel a reținut clar complicitatea la comiterea tentativei de escrocherie ce sa realizat prin contribuirea la săvârșirea infracțiunii și anume prin anunțarea lui XXXXX XXXXX precum că, anumite persoane, pe care nu a vrut să le numească, au sustras de pe contul unei întreprinderi din SUA sumă de 498 755 dolari SUA și pentru a le lichidare este nevoie de o persoană de încredere pe numele căreia s-ar putea deschide un cont bancar în valută, în una din băncile din Republica Moldova, pentru ca pe contul acela să fie transferată suma de bani sustrasă, astfel argumentele recurentului și în această parte sunt nefondate.

În viziunea Colegiului, instanța de apel judecând apelul declarat de către procuror în speța dată, a respectat prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, respectiv după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, a fost audiați: inculpata și martorii, precum și cercetat materialul probator.

Astfel, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate în prezenta cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, atât pe cele obținute în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării suplimentare în ordine de apel, atât ale acuzării cât și ale apărării, stabilind aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal.

Alegațiile recurentului precum că, în prezenta cauză inculpata nu a recunoscut vinovăția deoarece nu a comis nici o infracțiune, astfel nu poartă nici o vinovăție mai ales ca organizator, Colegiul consideră că

acestea sunt neîntemeiate, deoarece în urma studierii hotărârii judecătorești contestate, în prezenta speță, se atestă că, concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii de escrocherie față de partea vătămată XXXXX, au fost bazate pe cumulul de probe rezumate în punctul 14.1. al prezentei decizii.

În partea ce se referă la alegațiile recurentului, precum că instanța de apel nu a luat în considerație argumentele părții apărării, bazându-se pe probele acuzării, care în opinia lui nu corespund adevărului, Colegiul consideră că în prezenta speță, pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel au fost respectate normele de procedură penală, probele fiind administrate, verificate și apreciate în condițiile legii.

Prin urmare poziția recurentului privind neîntrunirea elementelor infracțiunii incriminate inculpatei Timofeeva Izabela, a constituit obiect de examinare în instanța de apel de trei ori, astfel respectivul aspect a fost examinat minuțios și complet la ultima judecare în ordine de apel, instanța expunându-se clar și consecvent asupra tuturor aspectelor învinuirii și întrunirii componenței de infracțiune, instanța de recurs apreciind alegațiile recurentului în această parte ca fiind neîntemeiate.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, invocată în recursul declarat de către avocat, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, indicând în acest context Hotărârea CEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan c. României, Colegiul penal lărgit stabilește că expunerile Curții în hotărârea menționată, nu sunt aplicabile speței întrucât nu sunt similare cu circumstanțele prezente în cauza deferită judecății, nefiind relevante pentru prezenta speță, or instanța de apel just a constatat vinovăția inculpatei Timofeeva Izabela în urma cercetării tuturor probelor administrate în speță, și nu doar în baza declarațiilor martorilor, și în acest sens Colegiul în raport cu motivele invocate în recurs, care sunt declarative, constată că o astfel de eroare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Cu referire la temeiul de drept prevăzut la pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul lecturând conținutul recursului, nu a stabilit nici o argumentare corespunzătoare în susținerea acestuia temei,

astfel criticarea deciziei instanței de apel în sensul temeiului invocat, este formală și nefondată.

Necesar este de menționat că, respectiva cauză a fost transmisă la rejudecare potrivit dispozițiilor legale referitoare la limitele rejudecării cuprinse în art. 436 Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că instanța de rejudecare este pe deplin independentă, respectând, în mod firesc și logic, indicațiile instanței de recurs, care, potrivit art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la momentul pronunțării recursului.

Verificând în subsidiar materialele dosarului și ținând seama de cele consemnate în decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 noiembrie 2016, instanța de recurs a conchis că instanța de apel, prin rejudecare, a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă și motivată.

În opinia Colegiului soluția respectivă este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept incidente cauzei, iar careva temeiuri de a interveni în această soluție nu s-au stabilit.

Decizia atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar raționamentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art.6 din CEDO.

În acest context, Colegiul va respinge argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și să verifice probatoriul administrat, întrucât reieșind din decizia contestată se învederează că aceasta cuprinde atât descrierea și analiza detaliată a tuturor probelor, cât și răspunsurile argumentate chestiunile esențiale.

Prin urmare, opozabil poziției susținute de recurent, se relevă că, potrivit art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) și 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul a îndeplinit obligația legală de a supune verificării legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, drept urmare decizia instanței de apel cuprinde raționamente, care au dus la admiterea apelului acuzatorului de stat, precum și motivele adoptării unei atare soluții.

Cele consemnate supra, evidențiază că instanța de apel a acordat o atenție sporită materialelor cauzei, înlăturând justificat și prin argumente

temeinice versiunea părții apărării despre nevinovăția inculpatei Timofeeva Izabela.

Instanța de recurs se realizează argumentelor expuse în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, în cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

Respectiv, Colegiul consideră necesar de a menționa că, potrivit statuărilor expuse de Curtea Europeană în hotărârile sale, aceasta a evidențiat cu titlul de principiu că, instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei, or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție (cauza Bachowski vs. Polonia din 02.11.2010).

Nu pot fi reținute aserțiunile recurentului, precum că instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală și a neglijat indicațiile instanței de recurs, deoarece Colegiul nu a stabilit careva neconformări ale instanței ierarhic inferioare, în acest sens. Mai mult ca atât, apărătorul nici nu a specificat în recursul declarat, care anume indicații nu au fost executate la rejudecarea cauzei în ordine de apel, din care motiv critica expusă urmează a fi apreciată ca una formală.

Având ca reper cele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit apreciază ca justificate concluziile instanței de apel, privind constatarea vinovăției inculpatei Timofeeva Izabela în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), 27, 190 alin. (5) Cod penal, recursul ordinar declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei urmând a fi respins ca inadmisibil.

18. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Nicoară Vasile în numele inculpatei Timofeeva Izabela, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Timofeeva Izabela* XXXXX.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 18 iulie 2019.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Boico Victor

Mardari Dumitru

Ghervas Maria

Filincova Svetlana